

După o vară întreagă de joacă, soarele încă strălucește pe cer, cu zâmbetul lui larg și razele lungi care îmbrățișează întreg pământul.

Printre crengile copacilor și pe sub leagănele din parc își face simțită prezența un vânticel jucăuș, ducând cu el câteva frunze îngălbenite.

Bariș și verișoara lui, **Balvali**, sunt la masa de ping-pong, concentrați pe setul final.

— E rândul tău, zice Bariș zâmbitor. Ai avantaj!

— Ai grijă la colțul din stânga, încearcă să-l deruteze Balvali.

— Tu poți s-o dai și direct afară, că nu mă supăr!

Cu mâna strânsă pe mânerul paletei, Balvali e gata să dea o servă cu efect. Iată mingea în aer! O lovitură cu reverul! Și sfrrr, mingea o ia prea mult în partea opusă și se oprește în fileu.

— Cam mult efect! o tachinează Bariș.

— Ba nu! A fost vântul! Se ducea fix pe colț, cum am vrut!

— E rândul meu. Pregătește-te! Bariș țintește cu privirea marginea opusă a mesei, încercând să nimerească linia. Servește cu putere, dar mingea se duce mult prea departe de masă, lovită parcă de o altă paletă invizibilă.

— Vezi? Ți-am zis eu că e vântul!

— Așa pare. Poate ar fi mai bine să luăm o pauză și ne întoarcem mai târziu.

— Ei, asta n-aș putea să-ți spun. Rămâne secret. Dar l-ai văzut cumva la hipodrom și pe prietenul vostru **Jan-Bas** călare pe iapa lui, Grasni?

— Sigur că l-am văzut, ei doi sunt nelipsiți de la curse. Jan-Bas ne spune mereu că iapa lui e de neam străvechi tocmai din Persia, de pe vremea când străbunicii lui, geambașii, erau așa apropiați de cai că știau până și limba lor.

Vorbeau cu caii mereu: și când mergeau pe drum, și când le dădeau să mănânce sau să bea apă și mai ales când nu se simțeau prea bine. Cel mai bun leac pentru cai erau atunci vorbele geambașilor șoptite la ureche cu multă dragoste. Jan-Bas spune că de acolo i se trage numele.

Însă când a venit momentul să le dau înapoi le-am încurcat de-a binelea... sombrero din Mexic a ajuns la un samurai, pălăria de la Paris taman la un negustor indian, jobenul de magician la jucătorul de baseball, iar pălăria lui Moș Gabor, ghiciți la cine!? Fix la Charlie Chaplin!

Era mare zăpăceală cu pălăriile. Așa că negustorul din India s-a gândit să facă un festival, unde fiecare să poarte pălăria altuia. La sfârșitul petrecerii, oamenii puteau să-și aleagă pălăria preferată și să plece acasă cu ea.